

DİL YARASI

"Sözler vardır... bıçaktan keskin, kurşundan ağırdır."

Gökkurt, küçük bir odada, deri kaplı bir kanepenin üzerinde uyandı. Tavan lambasının loş sarı ışığı göz bebeklerini yaktı, ama göz kapaklarını kırpıştırıp çevresine bakmadan edemedi.

Tüm vücudu beyaz sargılarla kaplanmıştı. Her iki kolunda, damar yolundan çeşitli serumlar akıyordu.

O kadar bitap bir haldeydi ki, yatarken bile, bedeninin ağırlığı altında eziliyormuş gibiydi.

Sancılar içinde kıvranıyordu.

Ama artık acılar, o kaçış anındaki kadar dayanılmaz değildi.

Soluk alış veriş hırıltıydı; göğüs kafesi her inip kalktığında, kalbine ve akciğerlerine saplanan binlerce bıçak saplanıyor gibi acı hissediyordu.

Buna rağmen halen nefes alabildiği için şükretti.

Gökkurt, az da olsa iyileşmiş olduğuna kanaat ettikten sonra; bulunduğu yeri daha iyi görebilmek için hafifçe doğrulmaya çalıştı.

Ancak başına saplanan keskin bir ağrı nedeniyle gerisin geriye uzanmak zorunda kaldı. Sanki kafasına çekiçle vurulmuş gibi bir basınç hissediyordu.

Başı döndü, midesi bulandı.

Görüşü bulanıklaşırken, içindeki savaşçı içgüdüğü ona sakın kalmasını söyledi.

Tahmin ettiği kadar, vücudu daha toparlanamamıştı.

Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı. Göğüs kafesi inip kalkarken kaburgalarındaki acı daha da belirginleşti, ama buna aldırmadı.

Tam o sırada, odanın uzak köşesinden gelen tanıdık bir ses, hırıltılı bir gülümsemeyle konuşmaya başladı:

-- Bu kez de, kefeni yırttın...

-- Ama bu seferki baya bir yakındı, bilesin ha...

-- Yetişmesem, cenaze namazın şimdiye kılınmıştı.

Kurt-asger, gözlerini kısarak sesin geldiği yöne döndü.

Küçük kardeşi Hakan, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu alaycı ama aynı zamanda endişeli bakışlarla izliyordu.

Kurt-asger, kardeşini dudaklarında hafif bir sırıtmayla cevapladı.

-- Beni öldürebilmeyi, baban bile başaramadı.

-- Birkaç sümüklü kiralık asker mi yapacaktı bu işi?

Kardeşinin hafifçe gülümsediğini fark etti, ama bu anlık bir tebessümden öteye gitmedi. Hakan'ın yüzü saniyeler içinde yeniden ciddileşti ve sesi sertleşti:

-- Üst düzey bir komutanın kati bir emrine itaat etmedin.

-- Savaşta olsaydık, Divan-ı Harp'e verilirdin.

Gökkurt, "Hıh." diyerek umursamazca yana kıvrıldı ve sırtını Hakan'a döndü. Ardından küçümseyici bir ses tonuyla sordu:

-- Bunu sen mi yoksa senin ağı babaların mı söylüyor?

Hakan'ın nefes alışlarının hızlandığını açıkça duyabiliyordu. Kardeşinin sinirinin giderek kabardığını hissetti.

Birkaç saniye süren derin bir sessizliğin ardından, odanın içinde bir patlama gibi yankılanan bir bağırsıyla yüzleşti.

-- BİREEEE APTAL... SEN HİÇ BİR ŞEYİ CİDDİYE ALMAZ MISIN?

-- SANA BU İŞTEN UZAK DUR DEMİŞTİM.

-- TÜRKİYE'NİN KADERİNİ AZ KALSIN MAHVEDİYORDUN.

Hakan sonunda tetiği çekti. Son kurşun, Gökkurt'un kalbine yönelmişti.

-- BİREEEE VATAN HAINİ...

-- SEN KENDİNİ NE SANIYORSUN?

Öfkeden deliye dönmüş sesi odada yankılanırken, hiç beklemediği bir şey oldu.

Gökkurt, sanki ölümün kıyısından dönmemiş gibi, bir şimşek misali kanepeden fırladı. Tüm yaralarına, bitap düşmüş bedenine rağmen, adeta hiç yara almamış gibi hareket ediyordu.

Bedeninin her parçası vahşi bir kudretle titreşiyordu.

Koca siyah bir gölge, vahşi bir kasırga gibi Hakan'a doğru atıldı.

Hakan daha sınırı aştığını bile idrak edemedi, bir anda kendini duvara yapışmış buldu.

Sert beton duvar Hakan'ın sırtına çarpan darbenin şiddetiyle sarsıldı.

Gökkurt'un vahşi dişleri, yalnızca birkaç santim uzağındaydı.

Alev alev yanan, öfkeden kuduran sarı gözler, dehşet ve şaşkınlık içinde dona kalmış olan küçük kardeşe kilitlendi.

Gırtlaktan gelen derin bir hırıltı, tıslamayla karışarak ürkütücü, ilkel bir sese dönüşmüştü.

“Sana bir can borcum olmamış olsaydımmı...”

Sesi, bir kurt tınısına bürünmüştü, kelimeler hırıltılarla birbirine karışıyordu.

“Şimdiye gırtlığını parçalamış... ve canlı kalbini çiğ çiğ yemiştin!”

Hakan nefes bile alamıyordu. Gökkurt'un kudretli pençesi, boğazına demir bir mengeneymişçesine sıkılmıştı.

O bir kurt-askerdi, bunu babasının eski belgelerinden öğrenmişti.

Ama böylesine vahşi, ilkel bir dönüşüme şahsen tanık olacağını hiç beklememişti.

Doğüstü bir kabusun içine çekilmiş gibi hissediyordu. Gökkurt'un devasa dişlerinden süzülen salyalar, Hakan'ın yüzüne soğuk, yapışkan damlalar halinde düşüyordu.

Küçük kardeşin kalbi deli gibi çarptı. Korkudan altına etmek üzereydi.

-- Daha sen kısa donla gezerken...

-- Ben bu vatan için dağlarda terörist kovalıyordum.

-- Bu ülke için sayısız defa ölümden döndüm! Sayısız vatan haini piçi geberttim.

-- Ne sennnnnnn gibi bir çaylak... Ne de başka biriiii...

Çenesini kocaman açarak, kardeşinin suratına kükredi

-- BANA VATAN HAINİ DİYEMEZZZZZ...

Fakat bu öfke patlaması uzun sürmedi.

Birden Gökkurt'un nefesi kesildi.

Vücudu şiddetle sarsıldı ve birkaç adım gerileyerek dizlerinin üstüne çöktü. Göğsünden yükselen öksürük krizi, çok şiddetliydi.

İnsan formuna geri dönen bedeni, ağır bir yıkımın izlerini taşımaya devam ediyordu.

Pansuman bezleri parçalanmıştı.

Daha yeni kapanmaya başlayan derin yaralar, tekrar açılmış, kırmızı ve siyah karışımı köpüklü kan ağzından boşalıyordu.

Birkaç saniye içinde bulunduğu zemin, küçük bir kan gölüyle kaplanmıştı.

Hakan, üzerindeki şoku üzerinden daha atamamış olsa da, kurt-askerin durumunu çabuk fark etti.

Ne kadar korkmuş olursa olsun, şimdi öncelikli mesele abisini hayatta tutmaktı.

Kendi vücudu da hâlâ titriyor olmasına rağmen, harekete geçti. Hızla odanın dışına fırladı ve var gücüyle bağırdı:

**“Doktorrr, doktorrr.”, "Buraya derhal bir doktor
lazımmmm.”**

Ama o sırada, Gökkurt'un bilinci çoktan kapanmıştı. Karanlık, onu bir kez daha esir almıştı.

...

SİNSİ DÜŞMAN

“Her gölgenin ardında başka bir gölge saklanır... Ve senin izini çoktan bulmuştur.”

Gökkurt ölümle boğuşurken, Ankara’nın göbeğinde, yerle bir ettiği plazanın özel odasında çok daha garip ve şüpheli olaylar geliyordu.

Polisler, ilk incelemelerini yaptıktan sonra olay yerini hızla terk etmişti.

Sıradan bir patlama vakası gibi görünen bu olayın, arka planında çok daha büyük güçler devreye girmişti.

Ankara’yı inleyen bu patlamanın yankıları hâlâ sürerken, gizemli bir emir doğrultusunda Türk polisi geri çekilmişti.

Bu, basit bir suç vakası olmaktan çok uzaktı.

Plaza yönetimini elinde tutan güç odakları, işin iç yüzünün fazla sorgulanmasını istemiyordu. Olayı kamuoyuna sızmadan, ufak bir doğalgaz patlaması olarak kapatmak istiyorlardı.

Bu yüzden, menşeyi belirsiz, kim tarafından gönderildiği bilinmeyen gizli bir ekip, patlamanın yaşandığı özel odaya giriş yaptı.

Ufak daireden geriye kalanları inceliyorlardı.

Tam bu sırada, plazanın önüne son model bir Ferrari, ani bir frenle park etti. Lüks aracın kapısı açıldığında, içinden jilet gibi keskin, gece mavisi takım elbise giymiş bir adam indi.

Adamın boyu iki metreden uzundu. Asker tıraşıyla kesilmiş, sarı saçları, ona sert bir ifade katıyordu.

Güneş gözlüklerini ağır hareketlerle çıkarıp, patlamanın yaşandığı kata doğru başını kaldırdı. Sokakta ayakta durduğu an bile, heybeti ve karizması, çevresindekileri baskı altına alıyordu.

O kadar güçlü bir auraya sahipti ki, plaza korumaları, yanlarından geçen bu yabancıyı durdurmaya bile cesaret edemedi.

Gizemli figür, yavaş adımlarla odanın olduğu koridora giriş yaptığında, kapının yanında bekleyen güvenlik görevlileri bir an için ellerini silahlarına götürdüler.

Fakat gelenin kim olduğunu fark ettiklerinde, tavırları anında değişti. Hızla ceketlerini düzelttiler, adama doğru iki adım attılar ve katı bir asker disipliniyle selam verdiler.

Güvenlik ekibi, adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Devasa figür, etrafındaki bu hareketliliğe en ufak bir tepki bile göstermedi. Hiç oyalanmadan, doğrudan odaya doğru ilerlemeye devam etti.

Gözleri buz gibi soğuktu. Adımları bir celladınki kadar sakindi. Bu adam sıradan biri değildi. Buraya sıradan bir iş için gelmemiştir.

Adam, ağır adımlarla odanın içine girerken, yıkıntıları taradı.

Her yere parçalanmış mobilyalar, dağılmış cam kırıkları ve patlamanın izleri hakimdi. Fakat aradığı şey ortada yoktu.

Geriye ipucu niteliğinde hiçbir şey kalmadığını fark ettiğinde, huysuzca homurdandı.

Ama sonra, beklenmedik bir hareket yaptı.

Tıpkı Gökkurt gibi başını kaldırdı...

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Havayı adeta bir avcı gibi kokladı.

Yüzü bir an için şaşkınlıkla gölgelendi. Hiç beklemediği bir şey hissetmişti. Şüpheyi gözlerini açtı. Sonra hiç vakit kaybetmeden, hızlı ve kararlı adımlarla pencereye doğru ilerledi. Cam kırıklarına aldırış etmeden...

Keskin bakışlarını korkuluklara çevirdi. Bir şey arıyor gibiydi.

Sonrasında ise aradığı şeyi buldu.

Gizemli adam, eğilerek korkuluğun yüzeyine dokundu.

Başka gözler için önemsiz görünen bu beş derin çizik, onun için bambaşka bir anlam taşıyordu. Bunlar, patlama izleri değildi. Bunlar, öylesine çizilmiş rastgele oyuklar da değildi.

Bunlar pençe izleriydi.

Adamın gözleri kısıldı. Parmak uçlarıyla izleri takip etti. Ardından, yüzünde yırtıcı bir sırıtış belirdi. “**Bak, bak, bak...**” diye çarpık bir Türkçe ile mırıldandı.

-- Kimler varmış burada...

Sesindeki alaycı ton, avını bulmuş bir avcının keyfini yansıtıyordu. Sonra başını eğdi...

Tahtadaki pençe izlerini kokladı.

Derin, uzun bir nefes aldı. Birkaç saniye boyunca o kokuyu zihnine kazıdı.

Sonrasında da tatmin olmuşçasına doğruldu. Artık emindi. Aradığı kişiyi saptamıştı O şeyi kaybetmemek için hızlı davranmalıydı.

Aniden döndü ve koşar adımlarla odadan fırladı.

**Ankara'nın bozkır havasında, Gökkurt'un kokusu
uzun süre dayanmazdı.**

...

SOĞUK MEZAR TAŞI

“Kabul etmediğin yazgı... mezar taşlarının sessizliğinde birleşir.”

Gökkurt, gözlerini bir kez daha açtığında, bu kez kendisini tam teşekküllü bir yoğun bakım ünitesinde buldu.

Vücuduna irili ufaklı borular ve kablolar bağlıydı; bunlar, sürekli bipler çıkararak tıbbi cihazlara uzanıyordu.

Yüzünde oksijen maskesi vardı ve içinden geçen soğuk hava, ağzını ve burnunu yakıyordu. Boğazı sızlıyor, her nefes alışında soğuk hava soluk borusunu dağlıyordu.

Daha önce de yoğun bakım deneyimi olduğu için, boğazındaki nefes tüpünün kısa süre önce çıkarıldığını hemen anladı.

Rahatsız edici maskeyi çıkarmak için ellerini oynatmaya çalıştı, ancak başaramadı.

Bilekleri ve ayakları kalın zincirlerle yatağa kelepçelenmişti.

Küçük kardeşi, işi şansa bırakmamış, kurt-askerin yataktan kalkmasını kesin olarak engellemişti.

Gökkurt, hafifçe gülümseyerek başını yastığa gömdü. İçinde bulunduğu bu berbat duruma biraz daha katlanmak zorundaydı.

Neyse ki bekleyişi uzun sürmedi.

Birkaç dakika sonra Hakan, yatağın yanına geldi ve onu dik dik süzerek azarlayan gözlerle baktı.

Gökkurt huysuzca hareketlenip yüzündeki maskeyi işaret etse de, küçük kardeşinin onu rahatlatmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Hakan hâlâ öfkeliydi ve büyük kardeşinin çektiği bu geçici ızdırabı mümkün olduğunca uzatmak istiyor gibiydi.

Ancak bu kez büyük bir farklılık vardı.

Eskiden Hakan'ın gözlerinde öfke ve yargılayıcı bir ışık olurdu, ama şimdi onların yerini farklı bir his almıştı.

O gözlerde bu kez içten gelen bir acıma vardı.

Gökkurt şaşırmadan edemedi.

Küçük kardeş, abisinin o haline gerçekten de üzülüyordu.

Gökkurt, Hakan'da neyin değiştiğini merak etti.

Ne oldu da; adam yumuşamıştı?

Aslına bakarsanız, küçük kardeşi babasının ölüm döşeginde söylediği bir cümleyi hatırlamıştı.

Komutan Tamer, son nefesini vermeden önce oğlunun elini sıkıca tutmuş ve kısık bir sesle fısıldamıştı:

**En son bakacağın yerde, aradığın cevapları
bulacaksın.**

Hakan, o an için bu sözleri bir bunağın, son anlarındaki sayıklamaları olarak görmüştü.

Bitkin, tükenmiş ve ölüme yaklaşan bir adamın bilinçsizce sarf ettiği anlamsız kelimeler... Onun için hiçbir anlam ifade etmemişti.

Gökkurt ile karşılaştığından beri zihninde o sözler yankılanıp duruyordu. Cümleleri ne kadar bastırmaya çalışsa da, zihninin derinliklerinde tekrar tekrar çınliyordu.

Babası, Hakan'ın er ya da geç bir gün Gökkurt ile karşılaşacağını ve o andan itibaren kaçınılmaz olarak sorular sormaya başlayacağını biliyordu.

O zamanlar henüz genç olan oğluna, yaşananları anlatmanın imkansız olduğunu da çok iyi fark etmişti.

İşte bu yüzden, Gökkurt ile birlikte yaşadığı her şeyi detaylarıyla anlattığı detaylı bir günce kaleme almış ve bu gizli belgeyi, kimsenin aklına kolay kolay gelmeyecek bir yere saklamıştı.

Bilgiye ulaşmak için geçmişte de, şu anda da gitmeyeceği, hatta aklının ucundan bile geçirmeyeceği tek bir yer vardı.

Babasının mezarı

Babasına duyduğu öfke nedeniyle onun mezarı asla ziyaret etmeyeceğini, Tamer Komutan biliyordu.

Ve tahmini doğru çıkmıştı.

Tamer öldüğünde, öz oğlu bir kez olsun babasının mezarına gitmemişti. Hakan, babasının o keskin ve kurnaz zekasını takdir etmeden edemedi.

...